हिरण्याख्यं महादैत्यं निहत्य चावलीलया ॥ ५ ॥
पाद्मपद्मार्च्चितपदे पद्मे ते शरणागतं ।
मामनाथं भयाक्रान्तं रक्ष रक्ष सुरानलात् ॥ ६ ॥
गन्धर्वस्य वचः श्रुत्वा प्रहस्य जगदीश्वरः ।
उवाच श्लक्ष्णया वाचा ब्रह्मेशो ब्रह्मसंसदि ॥ ७ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

गन्धर्वराज प्रवर स्थिरो भव भयं त्यज ।
शुभाश्रयस्य भक्तस्य भयं किन्ते मयि स्थिते ॥ ८ ॥
सर्वेभ्योऽपि भयं नास्ति मद्भक्तानामकर्मणां ।
जन्ममृत्युजराव्याधिभयं तेषां न विद्यते ॥ ९ ॥
मन्मन्त्रोपासकश्चैव स्वतन्त्रोनित्यविग्रहः ।
पुनर्न विद्यते जन्म मन्त्रग्रहणमात्रतः ॥ १० ॥
नास्ति कालाद्भयं तस्य न निषेकादिधेरपि ।
मन्त्रग्रहणमात्रेण मुच्यते सर्वकर्मणः ॥ ११ ॥
मन्मन्त्रो हि दहेत्पापं कोटिजन्मकृतञ्च यत् ।
सुदीप्तो ज्वलदग्निश्च तृणपुञ्जं दहेद्यथा ॥ १२ ॥
मन्मन्त्रग्रहणाद्योगान्मन्नामग्रहणस्य वा ।
तेषां पापानि वेपन्ते कोटिजन्मकृतानि च ॥ १३ ॥
यमस्तन्नामलिखनं दूरीभूतं करोति च ।
अन्ते दास्यञ्च लभते गत्वा गोलोकमुत्तमं ॥ १४ ॥
यावदायुर्भ्रमेत् तावत् स्वतन्त्रो मत्तकुञ्जरः ।
ततः पापाः पलायन्ते वैनतेयादिवोरगाः ॥ १५ ॥